

Täysosuma

Mietteliäänä katsoin ihmisiä, jotka kulkivat alapuolessani. Jokaisella tuntui olevan kiire johonkin, tai jostakin johonkin toisaalle. Kuka minnekin.

Vanhoja, keski-ikäisiä, nuoria, miehiä, naisia ja sellaisia josta en ollut aivan varma. Koiria ja koiriaankin tyhmempää koiranulkoiluttajia. Kiersivät rinkiä, kaapien välillä ruskeita kikkareita pusseihinsa. Ne tuntuivat olevan kuin aarteita - kannettiin ylpeydellä.

Vastapäisen kerrostalon ikkunassa näin naisen. Sohvilla istuen katsoi televisiota. Jotain tyhjänpäiväistä sarjaa, joka olisi saanut jäädä tekemättä. Välillä nousten hakeakseen jotain keittiöstä, mutta istuakseen takaisin - vain hetkeä myöhemmin.

Viereisessä ikkunassa mies veti paitaa karvaisen yläruumiinsa peitoksi. Huutaen jotain ovella seisoville lapsilleen - eivät kuunnelleet. Tai eivät halunneet kuunnella.

Katuvalot syttyivät talvella aikaisin ja paljastivat kaatuneen roskalaatikon talon seinustalla. Lumituiskuun sekoittuneet jätteet kiinnostivat kaltaisiani.

Havahdun liikennevalojen ääneen, ja nappaan paahtoleivän suuhuni. Se maistuu paremmalta kuin tuoreeltaan. Tänä iltana mahani olisi täysi.

Taivas on pilvetön ja täynnä tähtiä. Ilmassa kirpeän pakkassään raikkautta. Kylmyys ei minua kuitenkaan huoleta, koska takanani oleva ilmastointiputki lämmittää. Suoristan selkäni, heittäydyn, annan kehoni pudota vapaasti kohti routaista maata.

Vain hetkeä myöhemmin kiroava vanhus pui nyrkkiään, kun lennän pois nauraen. Täysosuma! Olinhan kakannut suoraan hänen päähänsä.

09.01.2017 Mika Keränen